

[Aksel Larsen.]

og det naivt demagogiske ved programmets forskellige punkter, beregninger, løfter, krav og trusler. De to partier kan jo i øvrigt trøste sig med en omskrivning af en sentens fra Napoleons felttog, for valget kommer ikke lige med det samme, og ganske vist duer programmet ikke, men der er jo tid til at lave et nyt.

Nej, jeg tænker mere på regeringens og regeringspressens udbasunering af de store fremskridt, der er sket, og påstanden om, at vi har det noget så godt, hvisårsag alle mennesker burde være glade og tilfredse — samt dette synspunkts forhold til den barske virkelighed.

Denne regerings største parti er socialdemokratiet, og den eksisterer i overvældende grad i kraft af arbejdernes stemmer. Men der er nu ikke så meget, der tyder på, at arbejderbefolkningen her i landet er tilfreds og glad og til sinds at slå sig til ro med det opnåede eller med tilstandene, som de er. Signalerne fra fagbevægelsen, udtrykt bl. a. ved beslutningerne på de store fagforbunds kongresser, viser nærmest det modsatte, og de viser, at der er oprud i arbejderbevægelsen her i landet.

Fagforbundenes kongresser var enige i kravet om revision af det forhistoriske septemberforlig, som blev arbejderne påtvunget for 60 år siden, og på hvis grundlag der er opbygget et fagligt juristeri af værste slags, og hvis bestemmelse om arbejdsgivernes eneret til at lede og fordele arbejdet ikke mere kan tolereres og ikke vil blive respekteret fra arbejderside. Den i forhold til Arbejdsgiverforeningen velvilligt indstillede presse kan blive så rasende den vil over de såkaldt ulovlige strejker, men disse strejker viser jo, at kravene fra kongresserne ikke var tomme ord, og at arbejderne på arbejdspladserne mener det alvorligt med deres kamp for menneskeret, og at de vil sætte noget ind i denne kamp. Selv om hysteriet så også synes i visse situationer, f. eks. nu under Henzestrejken, at brede sig til visse ledere i fagbevægelsens top, ændrer det ikke udviklingens kendsgerninger.

Arbejderne kræver, som det siges i socialistisk folkepartis programudtalelse, tryghed i ansættelse og sikring mod vilkårlige afskedigelser, og derfor må der

sikres dem medbestemmelsesret ved arbejdets ledelse og fordeling. Man kan, som det skete under Tuborgstrejken og nu igen under Henzestrejken, nok så meget henvise til det faglige juristeris døde paragraffer. Arbejderne har jo den erfaring, at forsøger man i afskedigelses- og lignende spørgsmål at nøjes med at gå den fagretlige vej, så holder voldgiftsretten i sådanne tilfælde altid — og dette skal forstås bogstaveligt — så holder voldgiftsretten altid med Arbejdsgiverforeningen.

Ja vel, det er forståeligt, at fagforbundslederne i betragtning af den risiko, organisationerne som sådanne ellers løber, i tilfælde af såkaldt ulovlige strejker opfordrer de strejkende til at gå i arbejde igen. Det skal de jo gøre. Voldgiftsretten har oven i købet under Tuborgstrejken tillempt en ny praksis, idet den har idømt Bryggeriarbejdernes Fagforening i København en bod, fordi formanden tillod sig at udtale sin forståelse for strejken, selv om han opfordrede medlemmerne til at gå i arbejde. Jeg vil dog se det, før jeg tror det, at man også vover at idømme Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbund en bod i anledning af, at dets formand, Alfred Petersen, offentligt har udtrykt en lignende forståelse for, at arbejderne hos Brdr. Henze gik i strejke mod en vilkårlig afskedigelse. Men det er ikke forståeligt, at forbundsledere offentligt udtaler fordømmelse af de strejkende. Selv voldgiftsretten og alle septemberforligets paragraffer kan ikke forpligte dem til noget sådant. De burde derimod bl. a. belært af strejkerne sætte ekstra pres på for at få kongressernes beslutninger om septemberforligets revision eller afskaffelse omsat i praktiske resultater.

Beslutningerne fra de faglige kongresser omfattede en anden mærkesag: kravet om, at samfundet sikrer fuld beskæftigelse til alle, som kan og vil arbejde. Påstanden om, at en vis naturlig ledighedsprocent er nødvendig, og at det må arbejderne affinde sig med, hører ingen steder hjemme. Med arbejdstidsnedsættelse i pagt med rationaliseringen og de tekniske fremskridt og med samfundsmæssig styring af investeringerne samt nationalisering af de store pengeinstitutter og visse nøgleindustrier såsom byggematerialeindustrien kan der sikres fuld beskæftigelse samtidig med, at befolk-